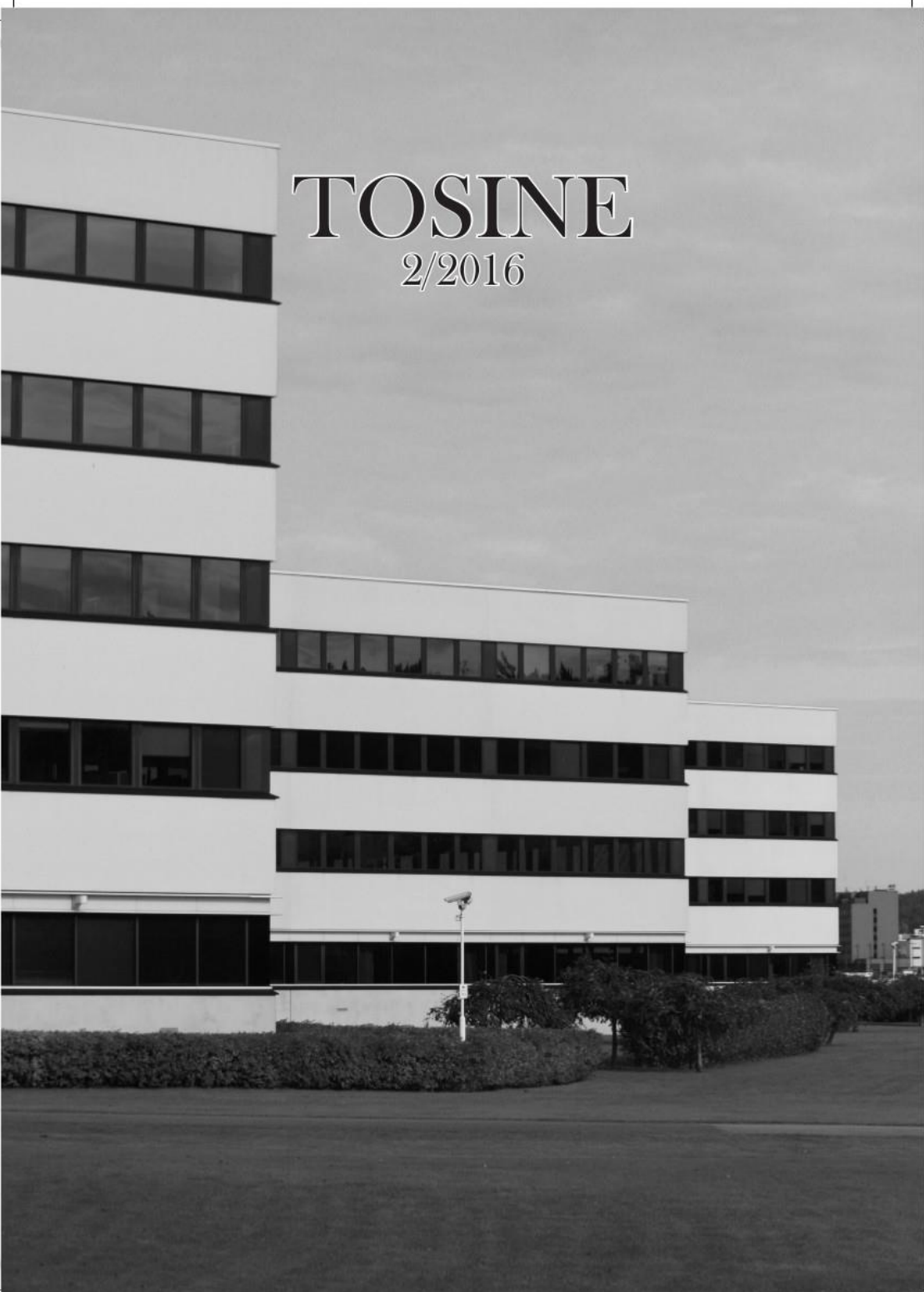

TOSINE

2/2016

Sisällys

Pääkirjoitus.....4

Kortepohja Noir-Alkusanat.....5

Puheenjohtajan palsta.....6

Seinänaapurini "ihmissusityttö"-KN.....7

Ylistönrinne-hulluuden vuoret.....8

Tosineen kulttuuri.....10

Voionmaankadun öinen vaeltajatar-KN.....16

Tosineen oopperakatsaus 2016.....17

Alakerran psykoosikohtaus-KN.....20

Tosin(v)entures.....21

Tuntemattoman opiskelijan muistolle-KN.....24

TOSINE
2/2016

Jyväskylän historianopiskelijoiden
ainejärjestölehti

Päätoimitus ja taitto

Annika Pohjanpalo

Lehden toimitus

Heikki Kämäräinen

Lauri Niemistö

Jaro Karkinen

Pasi Somero

Aleksi Martikainen

Sami Kumpulainen

Severi Pihlainen

Kansikuva

Annika Pohjanpalo

Painos 130

Jyväskylän yliopistopaino
2016

PÄÄKIRJOITUS

Mikä sinä haluat olla isona?

Onhan tästä aiheesta kirjoitettu niin paljon, että se tulee jo ulos korvista. Uskon kuitenkin, että sanomalla omia ajatuksiani tulevaisuudesta, visiosta, ja unelmista, saan ainakin omia ajatuksiani paremmin järjestykseen.

Kysymys siitä, mikä sinusta tulee isona, vaihtuu joskus teini-iän jälkeen kysymykseksi unelmista ja paikoittelun, kysymykseksi visiosta. Kysymys latautuu spekulatioilla arvoista, ajatuksista ja ympäristön toiveista. Missä minä näen itseni viiden, kymmenen vuoden kuluttua? Olisi osattava ajatella pitkälle, nähtävä näkymätön, arvattava arvaamaton.

Sitten alkaa ahdistaa. Kuinka tämä kurssi, josta nautin suuresti, sopii työnhakuuni? Käytänkö rajallisen vuorokauden, viikon, kuukauden tunnit, optimaalisesti saavuttaakseni kaiken suunnittelemani? Jos lipsahdan edes hetkeksi, en saavuta unelmaani, ainakaan muiden silmissä. Onko tavoitteeni, unelmani oikea? Tavoittelenko juuri sitä, mitä minun pitäisi?

En oikeastaan osaa tarjota mitään syvällistä viisautta vastauksena mihinkään noista kysymyksistä. Se olisi kai oikea rakenteellinen päätös tekstin kannalta, mutta en halua tehdä niin, ja maalaila taivaanrantoja keittiöpsykologisella yleistiedolla. Tästä huolimatta, voin kertoa tähän lehteen liittyvän anekdootin:

Oli täyttä sattumaa ja monen tekijän summaa, että päädyin päätoimittamaan tätä lehteä. En olisi halunnut tehdä sitä, en edes tiennyt, pystyisinkö siihen ja olenko oikea henkilö. Edellinen päätoimittaja taivutteli minut tehtävään, suurimmilta osin otin tämän siksi, että kukaan muu ei vaikuttanut sillä hetkellä tästä kiinnostuneelta. En ajatellut ikinä, että päätoimittaisin ainejärjestön lehteä yliopistossa, en suunnitellut sitä, päätös oli yhden päivän heittäytyminen. Olen päätökseeni äärimmäisen tyytyväinen.

Tämä on viimeinen lehti jonka päätoimitan tällä erää. Jätän työn hyviin käsiin, enkä lopeta lehteen kirjoittamista missään nimessä. Kuitenkin, olen nauttinut ajastani lehden päätoimittajana, kiitoksia teille kaikille jotka ovat tehneet jokaisesta toimittamastani lehdestä todellisuutta.

Viimeistä kertaa, Tosine-lehden päätoimittaja

Annika Pohjanpalo

KORTEPOHJA NOIR – TARINOITA YLIOPPILASKYLÄN YÖPUOLELTA

Alkusanat, esipuhe, tai jotain

Torstaiyönä, 27. lokakuuta, 2016. Vai oltiinko joku kenties 28. päivän puolella. Tarkka päivämäärä ei ole kuitenkaan oleellisin asia tässä asiassa. Oleellisinta tässä hetkessä, sekä paikassa oli se, että juuri tuolloin, inspiraatio, jonka kypsymisessä kirjoitustyöksi meni hieman alle vuorokausi, vaatien huonosti nukutut yöunet, sekä automaattikan Laukaaseen, alkoi hitaasti kypsyä.

Jäinen tihkusade piiskasi pikimustaa, vain puoli vuotta vanhaa asfalttia kortepohjan T-talon sumuisella parkkipaikalla. Illan yhä pimentyessä, katselin maisemaa mietteliäänä. Valkeaa betonia, pikimustaa asfalttia, noita oudosti Le Corbusierin arkkitehtuurista ja kolmen miljoonan asukkaan kaupungin konseptikuvista teräsbetoniksi ja sementiksi, tosin huomattavasti pienikokoisempina, muuttuneita tornitaloja. Moderni ympäristö, vai kuinka? Tuskin tämänkaltaiseen ympäristöön mitään kovin selittämätöntä voisi mahtua? Mutta kuitenkin, siitä huolimatta, oli kolmen asuinvuotenä aikana tullut vastaan ties mitä mielenkiintoista, ei niinkään pelottavaa, mutta erittäin salaperäistä, tragikoomista, outoa tai muuten vaan huvittavaa tapausta. Asioita, jotka moni muu olisi voinut ohittaa olkien kohauttamisella, mutta itseäni nämä olivat jääneet itsepintaisesti vaivaamaan näiden kaikkien vuosien ajaksi.

Eivät ne yöuniani vieneet, aiheuttaneet muutoin pahaa oloa, tai mitään muuta vastaavaa. Ei sentään. Kuitenkin joskus, kun kohti väistämätöntä elintoimintojen lakkaamista joskus päättyvän ikisinkkuuteni syövereissä valvoin taas yhtenä aamuyönä kahteen tai kolmeen asti, selaillessani internettiä tai katsellessani pimeänevää kortepohjaa asuntoni ikkunoista, ne palasivat mieleeni yhä uudelleen. Olihan iso osa näistä tapahtumista sattunut juuri aamuyön tai

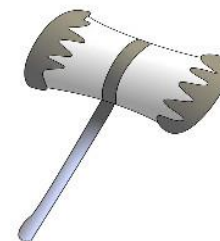
iltayön pimeinä tunteina. Tunteina, kun valkoinen ja musta betoni muuttui pelottavaksi, harmaaksi sokkeloksi. Niinä tunteina, jotka vanha kansa tunsu hyvin nimellä suden hetki. Aamu- ja kolmen molemmin seuduin oleva tuokio, jolloin kuolleet nousivat haudoistaan, tietäjät, noidat ja parantajat suorittivat voimallisimpia loitsujaan, ihmisset liikkuvat kelmeässä kuun valossa, ja niin edelleen. Itse nimi tälle hetkelle tuli kuitenkin arkisemmasta asiasta.

Vanha kansa näet uskoi suden saalistavan suurimmalla innolla ja tarmolla tuohon aikaan. Wikipedian mukaan Roomalaiset uskoivat, että useimmat yöaikaan menehtyvät ihmiset kuolivat juuri tuolloin. Samaten se tietää kertoa, että kansanperinteen mukaan ihminen, joka joutui valvomaan yönsä oli juuri nukahtamisherkimmillään tuona hetkenä. Tuo hetki on myös vuorokauden kylmin, fakta, jonka voi havaita helposti esimerkiksi tunnin tarkkuudella olevista sääennusteista tai tilastoista. Kylmyys, sekä juuri ennen auringonnousua koittava pimein hetki on omiaan, etenkin valoisuuteen ja elinvoimaan assosioituna kevät-, ja kesäaikana tekemään temput ihmiselle, joka on tuona hetkenä ulkoilmassa, tai tarkkailee ulkomaailmaa sisätilojen tuomasta relativistisesta turvasta.

Nämä tarinat ovat lyhyitä pätkiä enimmäkseen tuona hetkenä sattuneista asioista Kortepohjassa. Toivottavasti lukijakin pitää niistä, joko selaisessa ”rikostarinoita suomesta” fiiliksisissä, kauhukirjallisuuden, tai ainakin humoristisessa mielessä. Nostan hattua internetin Creepypasta kulttuurille, Rikostarinoita Suomesta sarjalle, Kaikille hauskoille anekdoottikirjoille, H.P. Lovecraftille, sekä monille muille, jotka vaikuttivat näiden lyhyiden tarinoiden syntyyn, omassa sekä potentiaalisten muiden lahjoittajien mielikuvituksissa.

(Toim.huom. Tarinat jaettu ripotellen lehteen)

Puheenjohtajan Palsta

“Heipä hei vaan!”

Tosineessa on ollut varsin tapahtumarikas syyslukukausi. Olemme valinneet uuden, entistäehomman hallituksen, juhlineet Tosineen vuosijuhlia sekä risteilleet itsemme merisairaiksi. Ei sovi toki unohtaa itsejämme muuta Tosineen tapahtumia! Muutoksen tuulet puhaltavat, sillä syyskuun tuulet ovat puhaltaneet joukkoomme kasansikasuloisia ja syötävän suloisia ensimmäisen vuoden opiskelijoina, joista osasta onkin tullut jo tuttu näky Tone-huoneella. Näin se Tosine uudistuu vuosi vuodelta.

Omat tunnelmani näin hallitustaipaleeni loppupäässä ovat haikeat. Tosineessa ollessani olen saanut tutustua kaameaan kasaan toistan toistaan tajuntaa räjäyttävämpiin tyyppeihin ja aina hyvistä ystävästä kummallisiin kuriositeetteihin. Olen saanut sitsata, järjestellä, huutaa Tonella niin että henkilökuntaa ärsyttää, nauraa kyöneleet silmissä ja kokea olevani osa porukkaa, joka on sekä samanhenkinen että mieltä avartavan erilainen.

Nyt taivaltani Tosineessa muistellessani nousee mieleeni syvä kiitollisuus. Kiitos niille, jotka keitivat kahvia juuri silloin kun tarvitsin. Kiitos teille, jotka otitte kopin aivan liikaa stressaavasta nuorestamiehestä ja muistutitte, ettei opiskelijan elämä ole niin vakavaa. Kiitos kaikista niistä viiltävistä kuittailuista ja sydäntälämmittävistä kehaisista, joita olen saanut osakseni. Kiitoksia Mocca-Valisesta. Kiitoksia siitä, että tällainen oman elämänsä pelle sai olla osana porukkaa. Kiitos, Tosine.

Loppusyksyä stressaten ja valmistumista peläten,

Atte Vallinen

Tosineen puheenjohtaja 2016

Kortepohja-Noir: Seinänaapurini "ihmissusityttö"

Kun muutin vuosia sitten tornitaloihin, naapurissani asui ehkä eriskummallisim ihminen, jota olen koskaan voinut kutsua naapuriksi. Hänen lempinimekseen vakiintui nopeasti kavereiltani osittain tullut "Ihmissusityttö", joten tunnetakoon hänet tässä tarinassa sillä nimellä. En tiedä hänen oikeaa nimeään, tai asioiden oikeaa laitaa, mutta tämä on minun eriskummallinen näkökulma tämän vain hetken aikaa naapurissani asuneen ihmisen elämään.

Ensinnäkin, kun sain avaimet asuntooni ja pääsin siivoamaan sitä edellisen asukkaan jäljiltä, ensimmäinen asia, mitä huomasin keskellä 20 neliön yksión lattiaa saapuessani sinne sisälle oli raadeltu koiraa tai kettua muistuttanut pehmolelu. Asunnon ovi oli auki, joten oli hyvin mahdollista, että joku oli tuonut sen ulkoa sisälle sillä aikaa kun asunto oli tyhjillään. Muutossa avustaneiden ystäviäni kanssa huomasimme nopeasti viereisen asunnon oveen liimatut hämmäntävät ns. furry taidetta edustavat kuvat, ja päätimme käytännön pilana jättää raadellun pehmolelun tämän oudon asujan oven eteen. Lähdimme hakemaan tavaroita muuttoautosta, laitoin asunnon kuntoon parissa tunnissa, ja a vot. Pehmolelu jäi odottamaan asentoon tuon uuden seinänaapurini oven eteen.

Kun paria päivää myöhemmin palasin Kortepohjaan ja asuin aloilleni uuteen kotiin, huomasin naapurini ovesta noiden taideteosten kadonneen tyystin. Samaten raadeltu pehmolelu oli kadonnut. Muuten mikään ei poikennut tavallisuudesta, olinhan jo aikaisemminkin asunut pitkiä aikoja kerrostalossa. Ja etenkin opiskeli-

Koiraa asunnossa ei ollut, mutta käytävän perimmäisessä asunnossa puolisen vuotta viihtyneellä nuorella herralla sellainen oli. Tuo koiria flippasi aina täysin tämän kyseisen neidin ovelta, saattoi haukkua, murista tai jotain muita tuollaisia koirajuttuja, ilman mitään ulkoista selytystä. Seinänaapurinikin varmistui tytöksi vasta eräänä iltana kuukausia muuttoni jälkeen, kun olin palaamassa panttipullojenkeruumatkalta, ja kalpea, laihha naispuolinen ilmestys pakeni käytävästä nopeasti tuon oven taakse. Sinänsä harmi, että joku ihminen on tuollaisessa tilassa, neiti ei kuitenkaan ollut ulkoisesti mitenkään maailman toivottomin tapaus. En nyt puhu tässä seksuaalisesta vetovoimasta, vaan siitä, että jos tytöllä olisi ollut esim K-Kaupan tai Lidlin kauluspaita ja työhousut päällä, olisi näyttänyt geneeriseltä kaupan taitilta ihan siinä missä muutkin kaupassa töissä olevat ihmiset. Pari kuukautta myöhemmin tyttö katosi erään viikonlopun aikana asunnostaan, ja maanantaina näin, kun huomattavasti normaalin olinen urheilijatyttö kantoi kavereiensa kanssa maallista omaisuuttaan tuohon 20 neliön yksioon. Kuka tuo outo "ihmissusityttö" sitten olikaan, hän vei salaisuutensa mukanaan uuteen osoitteeseen, oli se sitten Gensokyo tai Niuvanniemen psykiatrin sairaala.

Mutta meitä on moneen junaan. Toiset on jarruvaunuja, sit toiset vetureita. Toiset on sitten kai vaan koiria jumisissa tytön kehossa, tai jotain.

ja-asuntoloissa ja asuintaloissa. Näissä nyt on kaikenlaista hapen hengittäjää ja hiilipohjaisia elämänmuotoja joka lähtöön, ajattelin.

Seuraavina iltoina kuitenkin, kun istuskelin tietokoneella aamuyöhön, kuten monilla opiskelijoilla on työntekoa tai prokstrinaation puuskissa tapana, rupesin kuulemaan naapurinpuoleisen seinän takaa rapinaa. Aivan kuin joku olisi rapistellut seinääni kynsin tai puukolla raapimalla. Samaten, mikäli kuu näkyi taivaalla, oli se sitten täysinäinen tai puolikas, tuosta asunnosta kuului vaimeaa ulinaa. Joskus vaimea ulina yltyi pitkiksi ulvontasessioiksi. Juurikin tuollaisena hetkenä, kun satuin pitämään headsettiä päässäni kesken skype session, eräs ystäväni heitti tuon lempinimen naapurilleni.

Toinen jännä asia, minkä huomasin kyseisessä naapurissa, lyhyen yhteiselomme aikana, oli se, että tuo tyttö poistui hyvin, hyvin harvoin asunnostaan. Useimmiten suhteellisen normaalin näköinen mies kävi paikalla silloin, tällöin, tuoden ruokaostoksia asuntoon ja vieden roskia pois. Nyökkäsimmekin toisillemme joskus käytävässä. En tiedä oliko kaveri joku kaupungin sosiaalitoimen tai mt-palveluiden edustaja, mutta sellaiselta hän hieman vaikutti. Tai sitten pitkiin ja suuriin uhrauksiin kykenevältä poikaikästävältä, veljeltä tai sukulaispojalta. Sellainen general good guy viba jätkästä kuitenkin jäi niinä parina kertana kun kohtasimme hississä tai portaissa, tai asuntoni oven edessä.

Ylistönrinne - Hulluuden Vuoret

Heikki Kämäräinen

Opiskelija ei merkitse mitään.

Suurempien voimien edessä hän on vain tanssiorja, jonka demonisulttaani murskaa, kun suoritus ei miellytä. Fuksiaisissa ja muissa bakkanaaleissa hän irstailee uskoen sen tuovan rauhan.

Mutta kun Suuret Muinaiset vaativat omaansa, rotan on annettava sielunsa graduksi kutsuttuna uhrina.

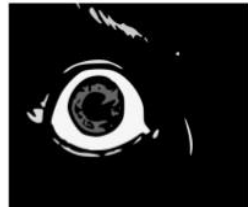
Hän ei halunnut jäädä avoimelle paikalle. Ne hermostuttivat kammiostaan noussutta tutkijaa. Aivan erityisesti Jyväsjärven ranta ahdisti häntä. Kuohuvat aallot ja vastarannalla kohoava synkkä Ylistönmäki saivat hänet suorastaan hätäntymään. Haastattelu tehtiin siis kulttuuriravintola Ylä-Ruthin nurkkapöydässä, paikassa, jossa hänenlaisensa harmaantuva akateemikko siis on kovin tavanomainen näky. Hän rauhoittui vasta saadessaan juotavaa laskuuni.

Tokiin tiesin rappioon sortuneen tilan – juomaveikko, syönyt ties milloin, peseytynyt viime jouluna. Toivottavasti. Degeneroitunut kansatieteilijä, joka rohkeni mennä hämähän rajalle ja uhmata auktoriteettia – minä kutsuin sitä hallinnoksi, hän Kultiksi –

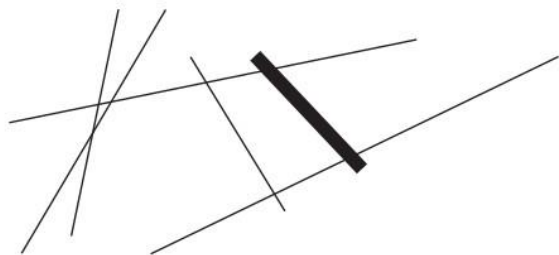
Hän oli päättänyt selvittää, mitä kuiskausten takana oli. Ja minä houkkamainen opiskelija uskoin, että ihmiskunnan tulee saada kuulla kaikki tieteen avoimuuden nimissä.

Haastattelu oli liian pitkä – liian piinallinen – jotta sitä olisi kannattanut kokonaan kopioida tähän. Säästän lukijat yksityiskohdilta, jotka suistavat mielen perikatoon. Tarinoitaan – osa niistä, joita ToNe-huoneen vakinaamat tietävät kertoa, kertomuksia Fredrikssonin karttakokoelmaan säilytyistä emeritukien muumioista, käytävillä vaeltavista valmistumattomien opiskelijoiden leivottomista sieluista ja Historican hissikuulun muuriin muuratusta pojasta, sekä

Seminariumin noidasta, mutta myös toisia, häiritsevämpiä, ja sekavampia – hän kertoi naristen, kuiskien ja sitten taas kiihkeästi selittäen – kuin peläten ajan loppuvan, ennen kuin joku – jokin – meidät keskeyttäisi. Miten Sonaatin halvemmat liharuuat riippuvat joidenkin opiskelijoiden jokasyksyisestä katoamisesta. Mitä Ylistönrinteen hiukkaskiihdyttimellä oikeasti tehdään. Ja se Aallon rakennusten home -!

...the thesaurus of the world. A.D. The world is a vast and beautiful place, and it is our duty to explore it. We must not be afraid of the unknown, for it is the source of all knowledge and discovery. We must not be afraid of the dark, for it is the source of all light and hope. We must not be afraid of the future, for it is the source of all dreams and aspirations. We must not be afraid of the past, for it is the source of all wisdom and experience. We must not be afraid of the present, for it is the source of all joy and happiness. We must not be afraid of the world, for it is the source of all life and love. We must not be afraid of the universe, for it is the source of all wonder and awe. We must not be afraid of the unknown, for it is the source of all discovery and exploration. We must not be afraid of the dark, for it is the source of all light and hope. We must not be afraid of the future, for it is the source of all dreams and aspirations. We must not be afraid of the past, for it is the source of all wisdom and experience. We must not be afraid of the present, for it is the source of all joy and happiness. We must not be afraid of the world, for it is the source of all life and love. We must not be afraid of the universe, for it is the source of all wonder and awe. We must not be afraid of the unknown, for it is the source of all discovery and exploration.

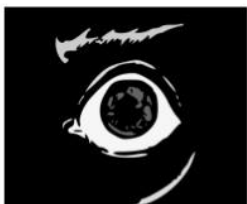

Hän näytti viheliäiset valokuvat. Järkkyneen mielen loihtimat piirustukset. Muistiinpanot, jotka oli tehnyt niissä maakunta-arkiston holveissa, niissä loukoissa, jonne ei filosofian maistereilla-kaan ole asiaa. Rehtoraatista viedyt dokumentit, joissa suunniteltiin yhteiskuntatieteilijöiden lähettämistä Tampereelle ja humanistien Turkuun.

Lopulta ryömivä kaaos, joksi tiedemies oli sortunut, poistui. Hän totesi "Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn" merkiksi siitä, että haastattelu oli päättynyt.

En tiedä, miten löysin itseni Lutakon sillalta. Olin kai kävellyt sinne kauppakadun läpi yrittäessäni ymmärtää. Hänen tarinansa oli ollut sekava ja silti niin kirotun todellinen. Mutta järkeni, joka oli suojellut minua hourelta, sortui kuin humanisti rahoituksen johdannolla yrittäessäni kuunnella haastattelua uusiksi, sillä nauhuri alkoi savuta painaessani play-nappia.

Katson pulloa pöydällä. Ilman sen sisältämää kirkasta nestettä en saa enää unta, sillä kuulen yön pimeimpinä tunteina korvissani monotonisesti soivat huilut, kolkon naurun ja epäpyhän, saatanallisen messun, joka nousee ei-humanistisista, mitä ilmeisimmin luonnontieteellisistä, kurkuista: Iä Gradu! Cthulhu Ftagh! Iä! Iä!

Tosineen kulttuuri-muutakin kuin juhlia

Tosineen opiskelijoihin kuuluu runsaasti kulttuurin saralla toimivia henkilöitä. Toimittaja Kämäräinen haastatteli heistä muutamia, seuraavassa haastattelujen lopputulokset.

Mystisen rokahtavat tervehdykset!

Sain ristiäisissä nimekseni **Pasi Somero**, ja olen varttuneemmalle Tosineen väelle tuttu N:n vuoden opiskelija (vuosikurssi 2010). Musiikki on aina ollut lähellä sydäntäni, ja olen esiintynyt laulajana ja basistina useissa eri kokoonpanoissa. Kaikkein suurimman innostuksen koen kuitenkin, kun kapuan lavalle bändini Cyan Stonen kanssa ja vallon ottaa lavapersoonani Olaf Sandholm. Cyan Stone on 2012 Jyväskylässä perustettu rokkipumppu, joka ammentaa raskaisiin ja rouheisiin soundeihinsa vaikutteita niin menneiltä vuosikymmeniltä kuin magian lumoista. Tunnuslauseemme "Mysticism, Madness and Rock'n'roll" kuvaakin erinomaisesti, mitä arvoisan kuulijan sopii meiltä odottaa.

Bändissä soittaminen vaatii 5 prosenttia taipumusta sävelkorvaan tai rytmitajuun ja 95 % aitoa asennetta ja halua päästää oma luovuus kukkimaan! Myös jäsenten kesken jaettu yhtäläisen huono huumorintaju auttaa asiassa kummasti. Soittotoiminnan alulle saaminen voi kirpaista lompakkoa aika ikävästikin, mutta fiksua musiikkia on tässä asiassa kaukaa viisas ja valitsee instrumenttinsa tarkkaan; esimerkiksi basso ja vahvistin kalpenevat hintakilpailussa rumpusestin hankintaan verrattuna, jossa yksittäinen rumpu voi maksaa saman kuin koko basso.

Osviittana voidaan sanoa, että bänditoiminnassa pääsee hyvään kiina-laatuiseen alkuun jos jokainen jäsen viitsii upottaa n. 1000 € alkuinvestointina vehkeisiin. Rahaa palaa luonnollisesti myös bändikämpän vuokraan ja bensaan. Esiintyvälle yhtyeelle onkin lähes välttämättömyys, että edes joku jäsen uskottele elintasoaan todellista korkeammaksi omistamalla oman auton, jolla voidaan hurrustella keikkapaikoille. Aikaa bändiharrastus syö keikkalavankin ulkopuolella, joskin hyvin

vaihtelevasti: kuukaudessa voi olla 10 harjoitukset ja 2 keikkaa ja seuraavana puolena vuotena ei yhtään.

Cyan Stonen kanssa olemme viettäneet hiljaiseloa viimeiset puoli vuotta johtuen itseni ja rumpalimme oleskelusta ulkomailla, mutta tulevaisuudessa siintävät jos suuret saavutukset ja uutta materiaalia syntyy jatkuvala syötöllä. Tavoitteena on maailmanvalloitus – olkoon se maailma sitten Jyväskylän, Saksan tai Telluksen kokoinen. Emme lepää, ennen kuin seuraajista löytyy aina-

kin pari maanisen fanaattista stalkkeria jotka tonkivat roskiksiamme!

Teepä siis itsellesi suuri palvelus ja käy vihkiytymässä mystiikan maailmaan Cyan Stonen FB-sivuilla tai käy tsekkaamassa tuotantomme Soundcloudissa! Musiikki on suuri voimavara, ja Cyan Stone avaamisen arvoinen ovi sinunkin tielläsi, arvostan lukijaa.

Olen 23-vuotias tosinisti vuoden 2013 saapumiserästä.

Täällä yliopistolla olen etsinyt leipäpuuta tulevasta opettajan pätevydestä ja ajautunut yleiseen historiaan. Graduani työstän Italian mafiasta, joskin varsin usein tulen harhautuneeksi toisenlaisten kirjoitusprojektien pariin. **Esikoiskirjani ”Krysanteemisyksy”** on ilmestynyt nyt lokakuussa — sitä ennen kaikki tuotokset ovat päättyneet pöytälaatikkoon.

Kirjoittaminen on hauskaa puuhaa. Opin näytetöitä kynäillessä täytyy pitäytyä to-tuudessa, mutta kirjailijana saa vetää mutkia suoriksi tai vaikkapa rakentaa uusia mutkia.

Harmillisesti vain kaikki muu elämä tulee aina häiritsemään: inspiraatio tuppaa iskemään juuri samaan aikaan tenttikeskittymien kanssa, kun taas leppeinä vapaapäivinä tuntuukin siltä, ettei mitään irtoa paperille. Lisäksi koirani mielestä tietokoneen näppäimistö on loistavan lämmin ja mukava makuupaikka.

”Krysanteemisyksy” on tarina unenomaisista näyistä keskellä 1900-luvun alun militarisoituvaa Japania, vaikkakin olen tosiaan ottanut suuria taiteellisia vapauksia. Omatekoista maailmaa voi käänneellä ja väänneellä haluamallaan tavalla — eikä ole jokaisen historioitsijan salainen haave sulkea maailma pähkinäkuoreen ja tallettaa se taskuunsa?

Elikkäs nimi on Jenna Simpanen,

ikää 22 vuotta ja opiskelen viidettä vuotta historiaa, ja siinä sivussa toimin myös erittäin aktiivisesti harrastajateattereissa, erityisesti Jyväskylän Huoneteatterissa.

Näkyvin homma, mitä Huoniksella teen on näytteleminen, mutta oikeasti aikaa kuluu paljon enemmän kulisien takana kuin itse lavalla. Näyttelemisen lisäksi toimin mm. myös johtokunnan sihteerinä, siivoojana, lipunmyyjänä, narikkalaisena sekä yhtenä Huoniksen some-vastaavista. Kaikenlaista muutakin hommaa on vuosien aikana tullut tehtyä, kuiskaamisesta ja kampauksien laittamisesta tarpeiston tekemiseen ja lapsiparkin pitämiseen. Muissa harrastajateattereissa olen myös päässyt tekemään koreografioita ja opettamaan tansseja lapsille, sekä mm. ajamaan näytelmän ääniä, joka oli kyllä hauskaa!

Näytteleminen on kuitenkin se juttu, joka pitää minut koukuttuneena teatterin tekemiseen. Se vaatii heittäytymiskykyä ja uskallusta, mutta samalla siitä saa niin paljon itselleen. Pitää olla rohkea ja luottaa ohjaajaan sekä vastaanäyttelijöihin, jotta juttu onnistuu. Tämän takia olenkin saanut paljon eri-ikäisiä ja eri taustaisia ystäviä teatterin kautta, mikä on minusta parasta koko teatterin tekemisessä.

Itseluottamus ja esiintymistaito myös kehittyvät, mikä on ainakin itselleni tulevana

opettajana tärkeää. Jännityksensietokyky on myös koetuksella, sillä vaikka olisi esiintynyt kuinka paljon, lavalle nouseminen jännittää silti joka ikinen kerta. HarjoituskauDET ovat lyhyitä ja intensiivisiä, joten pitää olla valmis ”uhraamaan” kaiken vapaa-aikansa harjoituksiin ja esimerkiksi repliikkien opetelemiseen (myönnettäköön, että itselläni on hieman paha tapa opetella ne hieman liian viime tinkaen). Kuitenkin se aina kannattaa, sillä vaikka teatteria tehdäänkin muiden ihmisten katsottavaksi, jokaisen prokkiksen aikana kehittyä ja oppii aina jotain uutta.

Tällä hetkellä Huoniksella tapahtuu paljon, sillä meillä on kaksi hienoa näytelmää (Laulaisin sinulle lempeitä lauluja sekä Ilias, Odyseia ja koko Kreikan mytologia 99 minuutissa tai alle), jotka vuorottelevat helmi-kuun loppuun, ja samaan aikaan seuraava näytelmä treenaa jo omaa esityskauttaan varten. Pääsen myös itsekin lavalle takaisin tammikuussa, kun Anna Liisasta järjestetään lisänäytöksiä. Anna Liisa valittiin Lempeiden laulujen kanssa Mikkeliin Työväen Näyttämöpäiville, eli eräänlaisille teatterifestareille, ja ensikertalaisena olen tosi innoissani ja ylpeä, että meidät valittiin! Hieno päätös meidän työryhmän rankalle mutta hienolle harjoitus- ja esityskaudelle. Mikkelin reissun jälkeen suunnitelmat on teatterin suhteen vielä auki, mutta enköhän jonnekin saa itseni tungettua kevääksi ja kesäksi. Jos ei lavalle niin ainakin vaikka kahvia keittämään!

Kuva: Hanna-Liisa Hämäläinen

Olen Aleksi Martikainen ja historian fuksi.

Aloitin opinnot syksyllä 2016. Touhuan kaikenlaista opiskelun lisäksi, kuluttamalla lenkkipolkuja ja musiikki on lähellä sydäntä. Musiikin tekeminen vaatii yleensä enemmän kuin lenkille lähtö, koska se tarvitsee tietynlaisen luovuuden tilan, joka on yhteydessä tunne-maailmaan. Ilman erilaisten tunteiden kokemisen kirjoa ei esimerkiksi synny uutta lyriikkaakaan niin helposti. Luovuus ja itsetietoisuuden kehittäminen ovat avaimia joilla tehdään taidetta.

Tulevaisuuden suhteen pyrin elämään päivä kerrallaan, mutta nyt edessä siintää bändini Ordogin uuden levyn julkaisu, joka tapahtuu 21.11. Tavoitteena olisi taas saada tottakai lisää kuulijakuntaa Ordogille ja mahdollisesti tehdä aktiivisemmin keikkoja, tosin keikkailu on ollut meistä itsestämme kiinni viimeaikoina, arkitien kiireiden ollessa mitä ovat.

Kannattaa vapauttaa itsensä kahleista ja tutustua uuteen musiikkisuuntaan, jos ei doom-metal ole aikaisemmin tuttua. Se voi avata uusia mielenmaisemia paatuneimmallekin popparille.

Sami Kumpulainen, 24-vuotias -11 vuosikurssin opiskelija

Olin peruskouluajoista lähtien haaveillut teatterin harrastamisesta, mutta suunnitellut aloittavani vasta kypsemällä aikuisiällä. Asiat eivät kuitenkaan aina mene niin kuin suunnittelisi, sillä sen lisäksi, etten ole vielä kukaan kypsä saati aikuinen, päädyin pahemman kerran tyttöystäväni ylipuhumaksi päätessäni lähteä mukaan Muurmuu-teatterin uunituoreeseen Vaimosta vetoa -näytelmään.

Kaveripiirissäni esiintyy jonkin verran teatteriharrastusta, joten olin osannut muodostaa jonkinlaisen mielikuvan siitä, millaista sitoutumista ja mielenlaatua projekti tulisi edellyttämään. Luonnollisesti käytäntö erosi tälläkin kertaa teoriasta, sillä harkka-aikataulu paljastui poikkeuksellisen tiukaksi.

Onneksi roolivalinnat napsuivat kuitenkin erinomaisen hyvin kohdilleen, sillä pääsin esittämään avoimen sovinistista ja kaljaan menevää luutnantti Käyhköä.

Syytä roolin sopivuudelle en kommentoi, varsinkaan, jos sitä kyselee joku neitimäinen pitkätukkahulltio.

Vaikka ensi-ilta tärinäineen onkin takana, ei porukkamme ole aikeissa vähentää puhutiaan. Esityksiä riittää 10.12. asti ja jokaisen paitsi jääneen tosin onkin suositeltavaa käydä tsekkaamassa tekeleemme. Puhdas uteliaisuus tulisi olla jo motiivi sinänsä, mutta onhan keskisuomalaisen teatterikulttuurin tuntemus toki myös osa meille humanisteille niin rakasta yleissivistystä

Heikki kyseli multa kysymyksiä, liittyen minuun ja julkaisemaani roolipeliin. Koetin vastata niihin niin hyvin kuin osaan.

Hei! Olen **Severi** ja aloitin opiskelun historian laitoksella vuonna 2011. Tätä ennen olin kuitenkin haahuillut avoimessa yliopistossa Turussa ja Jyväskylässä jo 2009 alkaen, joten olen vissiin sellainen maaginen n+1:n vuoden muinaisfossiiliopiskelija.

Harrastuksiini kuuluu kaikenlaisia omituisia juttuja. Omistan muun muassa paljon kirjallisuutta kansanperinteistä, suomalaisesta muinaisuskosta, sekä ihan ns. vakavastakin filosofiasta ja historiantutkimuksesta. Tämän lisäksi omistan kansa skanneriradion ja eräilyvarusteita, joita tulee joskus myös jopa käytettyäkin. Elämäni on oikeastaan sellaista, millaiseksi sellainen keskimääräistä fiksumpi, ei-urheilullinen pikkupoika voisi kuvailla "Ihan hiton siistiksi"

Weltkrieg, kirjoittamani pöytäroolipeli, oli todella hitaan ja pitkällisen prosessin tulos. Joskus loppuvuodesta 2006 rupesin miettimään omaa pöytäroolipelimaailmaa. Olin kuitenkin täysin leipiintynyt geneeriseen fantasiagenreen, eikä science fiction kestä kauhean hyvin aikaa. Joskus yhtäkkiä sain sattumalta idean, että miten siisti olisi sellainen fantasiamaailma, jossa teknologian kehitys ei ollutkaan staattista. Siitä se sitten hitaasti lähti eteenpäin, lopulta 2012-2014 kirjoittelin sekalaiset ajatukseni ylös, mistä johtuen syntyi ~100 sivua tekstiä, jota sitten hioin ja editoin vielä vuoden.

tällä hetkellä saatavissa ainakin puolenkuun peleistä, jyväskylästä antikvariaatti lukuhetkestä, sekä pian, ellei jo kirjoitushetkellä, hiidenpelit verkkokaupasta, joka on erikoistunut suomalaisiin peleihin.

Lienee myös hyvä kertoa jotain Weltkriegin settingistä, maailmasta, johon roolipeli sijoittuu:

Sen sijaan, että Weltkriegin maailma olisi jäänyt keskiaikaiseen staasiin, siellä käytiin läpi tieteenfilosofian kurssilta tuttuja paradigmanmuutoksia, keksittiin asioita, uskonnot, kulttuurit ja valtiojärjestelmät kehittyivät miekka- ja mäiskepäiviltä jatkuvasti eteenpäin, muotojaan ja oppejaan muuttaen.

Lopulta maailma saavutti kehityksen tason, jota voisi kuvailla omamme vuosien 1835-1935 välillä vallinneeksi, mikä johti suurvaltak-

ilpailuun, kilpavarusteluun sekä jatkuvaan teknologiseen innovaatioon. On tullut tehokkaampaa höyrykonetta, öljynporauslaitteita, bensiinimootoria, pulttilukkokivääriä, kaasu-, ja sähkövalot kaupunkeihin. Radio, alkeelliset sulfa-antibiootit ja panssarivaunu ovat tällä hetkellä uusinta hottia Weltkriegin maailman tiede-, ja teknologiapuolella. Samalla magiakyvyt ovat alkaneet hävitä voimakkaasti niin ihmisten kuin haltijoidenkin parista. Haltijat syyttävät tästä ihmisten ja omien keksijöidensä teknologisia innovaatioita, kääntäen toisen posken omalle eristäytymiselle ja aatelissukujensa degeneraatiolle ja sisäsiittoisuudelle.

Ihmiset, jotka asuttavat isoa osaa maailmasta, ajautuivat keskinäiseen kilpavarusteluun, jonka osapuolena oli kaksi merkittävintä ihmisvaltakuntaa ja lukuisia muita pieniä

nimeämättömiä valtioita. Isoimmat olivat ulkoiselta olemukseltaan melko agraarinen ja takapajuinen Azuria, joka kuitenkin hallitsi merenkulun ja tutkimusmatkailun muita maita paremmin. Toinen oli taas vahvasti tutkimukseen ja teknologiaan satsannut Vereingte Königin und Kaiserreich, joka syntyi kahden monarkian liitosta kilpavarustelun aikana uudeksi pelaajaksi, osittain etnis-kansallisen romantismin ja käytännön pakon sanelemana.

Näiden lisäksi kolmas suuri pelaaja oli taantumaa voimakkaasti alkaneiden haltijoiden imperiumi, joka tunnetaan nimellä Asmaydia. Lopulta fantasiasta tuttu haltijoiden rodullinen ylemmyydentunne jalostui meil-ekin tutun kuuloiseksi fanaattiseksi ja totalitaariseksi uskonnontapaiseksi, ja Asmaydia aloitti, kenties kuolonkoroissaan, valtavan sotakampanjan ihmisten maailmaa vastaan. Luottaen ikiaikaiseen magiantuntemukseen ja hyviin sotaitoihinsa teknologian yli, haltijat uskoivat voittavansa ja alistavan alhaisemmat rodut alleen nopeasti. Toisin kuitenkin kävi. Tämän seurauksena sota on hyytynyt taistelualueella vallihautojen verkostoksi, ja hieman taaempaa rintamalinjoista, erittäin tylsäksi maaseutumaisemaksi, jossa on aina elokuu.

Haltijoilla on puolellaan miesylivoima, sekä nopeaa vauhtia rapeutuvat ja katoavat, mutta kauhua herättävät tehokkaat magiakyvyt, mutta ihmisillä on taas niitä vastaan asettaa luotettavasti toimivat konekiväärit, viikon mittaiset tykistökeskitykset, piikkilanka, maamiinat, diklooridietyylisulfiidi

(sinappikaasu), sekä täysin ylivoimainen teollisuuskapasiteetti, sekä ylivoimainen innovaatiokyky konservatiivisiin haltijoihin nähden. Haltijoilta kestää muutosvastarintansa ja byrokraatiansa vuoksi helposti vuosia kehittää jokin ratkaisu, minkä ihmissotilaat askartelevat itse joutoaikana juoksuhaudoissa. Mikäli konflikti jatkuu samanlaisena ilman merkittävää läpimurtoa vielä muutaman vuoden, saattavat vielä kokeelliset, rämisivät ja savuttavat panssarivaunut ja kömpelöt, mutta erittäin tuhovoimaiset konepistoolit olla seuraava juttu, mikä kääntää aloitteen ihmisten puolelle vallihautaviidakoissa...

Voin myöntää, että pöytäroolipelin julkaiseminen noin 100 vuotta ensimmäisen maailmansodan jälkeen ei ole sattunutta. Jos olisin luottanut siihen, että tavallisesta 1. maailmansodasta olisi voinut tehdä toimivan roolipelin, olisin varmaan sellaisen tehnyt. Se idea on kuitenkin aika tehokkaasti ollut kuollut ja kuopattu roolipelaajien maailmassa jo vuosikymmenien ajan. Fantasian elementti auttaa näin yhdistelemään 1. maailmansotaa muistuttavaan konfliktiin erilaisia muitakin elementtejä, jolloin siitä tuli ainakin omasta mielestäni, pelattavampi elämys.

Mikäli siis erilainen pöytäroolipelikokemus kiinnostaa, suosittelen tutustumaan Weltkriegiin. Hintansakin puolesta se on aika edullinen hankinta, Puolenkuun pelit taisi sitä vastikään myydä alennuksellakin. Myös minulta voi tulla henkilökohtaisesti kyselemään juttuja, jos tulee jotain mieleen tähän liittyen.

Kortepohja-Noir: Voionmaankadun öinen vaeltajatar

Useina pimeinä kevään, talven sekä syksyn öinä Kortepohjan asukki voi löytää itsensä kävelemässä keskustan riennoista, useimmiten Bra:sta tai Freetimestä, kohti ylioppilaskylän opiskelija-asunnon lämpöä ja turvaa. Toisinaan alla on useampi alkoholiannos, jolloin outoja kohtauksia voi selittää kännin maagisella vaikutusvoimalla, mutta joillain uskonnolliset, moraaliset tai terveydelliset syyt estävät ihan täydessä tuutissa olemisen, eikä kimpptaksiin astuminen ollut syystä tai toisesta tällä kertaa kotipaluu vaihtoehto. Sellaisina iltoina törmäsin itse monta kertaa mystiseen hahmoon Voionmaankadulla.

Niille, jotka ovat uusia Jyväskylän topografialle tai eivät ole koskaan käyneet Kortepohjassa, kerrottakoon lyhyesti jotain Voionmaankadusta. Se on suorahko kadunpätkä, joka alkaa yliopiston Seminaarinmäen kulmalta, jatkuen aina K-Market Länsiväylän edustalla olevaan alamäkeen asti, jossa kadun nimi muuttuu Vesangan-tieksi. Tämän kadun varrella on monta Kortepohjassa asuvalle opiskelijalle elintärkeää maamerkkiä, kuten edellämainittu ruokakauppa, sen takana Vesangantienä tunnetulla puolella myöskin oleva S-Market Savela, sekä Voionmaankadun puolella, keskustan suunnassa sijaitsevat R-kioski, KotiPizza, ja Tietokoneidenhuoltoliike, jonne opiskelija jos toinenkin on kännisekoilun, epäonnisten tapaturmien tai pyörällä kaatumisen jälkeen vienyt sen gradun, kandin tai tärkeät essee sisältävän läppäriin huoltoon maansa myyneen oloisena. Kadun varrella sijaitsee myös muutamia 1940-luvulla rakennettuja omakotitaloja, sekä hieman taaempaa Valmetin Rautpohjan tehtaiden vanhoja 1930-luvulla rakennettuja kerrostaloja, jotka ovat nykyisin nuorten ihmisten suosimia vuokra-asuntoja edullisuutensa ja kohtuullisen sijaintinsa vuoksi.

Lukuisina kertoina, kun olen kävellyt kotiin keskustasta, joko opiskelijabileistä, tai muuten vaan vieraillemasta ihmisten luona tai ravitsemusliikkeissä myöhäiseen ilta-ikaan, olen törmännyt kadunpätkällä samaan hahmoon. Mikä tekee tapauksen poikkeukselliseksi on se, että kävelen kyseistä tietä lukuisia kertoja päivässä, useina viikoina, lähes jokaisena vuodenaikana, mutta en koskaan muulloin ole tähän hahmoon törmännyt, kuin yöaikaan. Myös monta hyvää ystäväni on asunut nuorten suosimissa vuokra-asunnoissa Rautpohjan tehtaiden vieressä, joten alueella on tosiaan tullut vietettyä lukuistakin lukemattomampia hetkiä, ja silti tämä hahmo on jäänyt täydeksi mysteeriksi. Ölppösten nauttimisen lomassa, tai kavereille pimeinä syys-, tai talvi-iltoina keskustellessa

puolestaan, moni on todennut hahmon nähneensä, ja jälkikäteen ihmetelty asiaa yhtä paljon kuin minäkin. Kukaan meistä ei ole tullut asiassa yhtään viisaammaksi.

Öinen vaeltajatar on aina samannäköinen, kun olen törmännyt häneen. Samasta ulkoasusta ovat kertoneet nämä anonyymeiksi jäävät ystäväni. Hän näyttää nuorelta naiselta, mutta hänen vaatetuksensa ja ulkoasunsa on kuin jostain 1940-luvun lopun ja 1960-luvun alun väliltä. Vaikken ole asiantuntija naistenmuodissa, hahmo näyttää silti siltä, kuin hän olisi hieman varakkaampaa taustaa, tai juurikin erittäin hämäävästi, nykyaikainen nuori nainen, joka pukeutuu yksinomaan vintage vaatteisiin. Neitokainen kävelee Voionmaankadun suoraan yllään vanhanmallinen pitkähelmainen vilalatakki, leveälierinen hattu, niin sanotut "feministiritillit". 1950-luvun kiiltävät korkokengät, sukkahousut ja mustat nahkakäsineet. Joka ikinen kerta, kun olen kävellyt kohti Kortepohjaa, on hahmo myös tullut Rautpohjan kerrostalojen ja tehdasalueen risteyskysuunnasta, kävelleen kohti keskustaa. Hänen kävelytyylinsä ja kehonkielensä liikkeessä on myös erittäin naisellinen, sellainen, jota on vaikea pukea sanoiksi, mutta juurikin sellainen, mitenkä vanhoissa suomifilmeissä tytöt ja naiset kävelivät. Hänestä huokuu sellainen epämääräinen tyylikkyys ja naiseuden aura, jota monilla nykyaikaisilla naisilla ei ikävä kyllä ole.

Karmivimmaksi asian tekee se, että eräänä iltana, kun kohtasin hahmon oman arvioni mukaan noin viidennen kerran, ajattelin katsoa leikilläni taaksepäin, sillä olihan tyttö kieltämättä aika viehättävän näköinen nuori nainen. Ehkä hän etsi jonkinlaista menneisyyden estetiikkaa näiltä pimeiltä kaduilta, silloin kun harva ihminen oli häiritsemässä hänen pukuleikkiiään, jonka aikana hän loitselleen illuusion palaamisesta jälleenrakennuskauden Suomeen, aikaan jolloin miehet olivat miehiä, polttivat vihreää norttia, ja naisten kuului näyttää sieviltä ja tehdä tyttöjen juttuja.

Kun käännyn katsomaan taakseni ohitettua tytön, takanani ei ollut yhtään ketään. Lähin omakotitalon pihaopatti oli aivan liian kaukana, jotta tyttö olisi kerinnyt avaamaan sen ja menemään pihalle. Lähin risteys oli vieläkin kauempana. Kadun toisella puolellakaan ei ollut ketään, eikä yhtä ainoaa autoa ollut ajanut ohitseni. Vain katuvalojen kelmeän oranssi hehku ja kaupungin öinen hiljaisuus tervehti minua.

Tosineen oopperakatsaus 2016

Tänä aikana, jolloin risteilyt ja miltei rajaton banaalius ovat arkipäivää ainejärjestössämme on henkilön vaikea olla haluamatta antaa omaa kontribuutiotaan yleisen kulturellin yleisivistyksen nostamiseksi. Koska oppiaineemme, opiskelujemme *raison d'être*, on kovin taipuvainen takertumaan narratiiveihin, päätin suorittaa tämän kulturyrityksen viemällä teidät matkalle oopperan ihmeelliseen maailmaan.

Oopperassa musiikki, totta kai, on tärkein, mutta mielenkiintoisia ovat myös juonet ja tarinat, jotka innoittavat säveltäjiä. Seuraavaksi avaan vernakularisoiduin sanankääntein Mozartin Taikahuilun juonen seikkaperäisesti ja lisäksi esittelen muutaman muun oopperan mestariteoksen pääjuonikuviot:

” (<-spoiler alert!)

Taikahuilu alkaa, kun päähenkilö (Prinssi) saa näyn Prinsessasta ja rakastuu häneen välittömästi. Prinssi lähtee etsimään armastaan ja törmää komediseen sivuhenkilöön (Linnunpyytäjä), joka päättää auttaa Prinssiä.

Jotenkin ystävykset päätyvät mystisen järjestön temppeliin (ei missään nimessä vapaamuureita), jossa järjestön Päävelho sanoo, että Prinsessa on hänen tyttärensä, jonka rakkauden saadakseen Prinssin täytyy suorittaa joukko haasteita. Myös Linnunpyytäjälle luvataan pesää.

Päävelhon Ex-vaimo on juonikas ämmä, joka haluaa tappaa päävelhon.

Prinssi ja Prinsessa tapaavat ja rakastuvat toisiinsa, jonka jälkeen Prinssi lähtee suorittamaan haasteitaan.

Prinssi voittaa haasteet. Linnunpyytäjä ei.

Ex-vaimo sanoo Prinsessalle (hänen tyttärensä), että Prinsessan tulee murhata Päävelho. Muutoin Ex-vaimo evää Prinsessalta äidinrakkautensa.

Yönkuningattaren aaria.

Prinsessa ei tapa isäänsä (Päävelho).

Päävelho antaa tyttärensä Prinssille ja laulaa siitä, kuinka nainen tarvitsee miehen, tai muutoin alkaa menkkapäissään riehua ympäriinsä, kuten Ex-vaimonsa. Prinsessa on samaa mieltä ja hymyilee. Paljon laulamista.

Linnunpyytäjä pettyneenä siitä, ettei saanutkaan sydämensä täyttymystä, vaan sanoo tappa-

vansa itsensä. Päävelho heltyy ja sanoo, että ”ei se mitään, vaikka epäonnistuit, ota tämä nainen silti”. Linnunpyytäjä ja hänen uusi Linnunpyytäjättärensä rakastuvat välittömästi ja laulavat seksistä.

Kaikki laulavat.

”

Luettuaan tämän ymmärtää kyllä, kuinka moinen eepos on inspiroinut yhden yleisösuosituimmista oopperoista. Mozartin sosiaalisesti kantaa ottavammat teokset eivät pärjänneet yhtä hyvin. Yleisivistyksen saavuttamiseksi kuitenkin meidän tulee tutustua myös muiden säveltäjien mestariteoksiin. Seuraavaksi muita tunnettuja yleisösuosikkejä:

”

Mozart, Don Giovanni: Don Giovanni on elostelija, panomies (2065 valloitusta) ja kaksintaisteluita harrastava äijä. Oopperassa hän elostelee, panee ja harrastaa kaksintaisteluja (voittaa kaikki). Tästä muut miehet eivät tykkää. Välissä on väärinkäsityksiä ja erehdyksiä. Lopussa menneisyyden haamut murhaavat Don Giovanniin ja kaikki surevat hänen kuolemaansa.

Verdi, La Traviata: Yläluokka juhlii ja laulaa siitä, kuinka rakastuminen on helpompaa päisään, kun kaikki näyttävätkin paremmilta ja estot poistuvat. Välissä on kielletty rakkaus ja väärinkäsityksiä. Lopussa naispääosa kuolee traagisesti sulhasensa käsivarsille saatuaan sulhasen isältä suostumuksen heidän avioliittoonsa.

Wagner, Nürnbergin mestarilaulajat: kylään saapuu ritari, joka rakastuu naispääosaan, johon myös kaikki muut ovat rakastuneita. Naispääosan isä päättää, että se joka laulaa parhaiten voittaa tyttärensä käden. Välissä on väärinkäsityksiä ja saksalaisuuden ylistystä. Ritari harkitsee tappavansa kilpailijansa. Lopussa ritari laulaa parhaiten ja kaikki ylistävät saksalaisia.

Puccini, La Bohème: boheemit ystävät keskustelelevat elämästään ja juovat viiniä. Päähenkilö rakastuu naispäähenkilöön, jonka menneisyys on moraalisesti arveluttava. Välissä on kärsimystä ja taidetta. Naispäähenkilö kuolee traagisesti koleraan juuri kun kaikki alkoi mennä hyvin.

Bizet, Carmen: Carmen on moraalisesti arveluttava ja vahva nainen. Toreador rakastuu Carmeniin ja Carmen häneen. Välissä on säättöä Carmenin exän kanssa ja upeaa musiikkia. Lopussa miehet käyvät kaksintaistelun ja Carmenin rakastama mies kuolee Carmen tappaa itsensä.

”

Ooppera siis pyörii melko samojen teemojen ympärillä, kuin HBO:n nykysarjat tai Tosineen perinteikkäät pikkujouluristeilyt. Musiikki vain on parempaa (joidenkin fariseuksien mielestä tylsempää) ja koleraa on vähemmän. Tämän oopperayleistiedon avulla toivon Tosineen kulttyriopäätöksen kohoavan jäsenten innostuessa korkeakultyyriskenestä.

Tosinelehden pitkäaikainen sisällöntuottaja ja oopperanystävä Lauri Niemistö

Alakerran psykoosikohtaus – tositarina siitä, kun opiskelu menee yli

Oli muistaakseni keskiviikkoamu, vuonna 2014, kun heräsin mitä omituisimmalla tavalla. Käytävältä asunto-oven ulkopuolelta kuului suoraa huutoa. Suoraa ihmisen huutoa ja ulinaa. Se kuului ikään kuin aaltoillen, sekä sen takia, että olin vielä hieman unenpöpperössä, sekä myös siksi, että pian havaitsin ääntä pitävän ihmisen ravaavan edestakaisin rappukäytävässä. Aistieni tarkennuttua kuulosti siltä kuin ihminen heittelisi jotain pehmeää ja löysää lattioille ja rappusiin. Huutoa säestivät epärytmiset läsähtelyt.

Lits. Läts. Läts-löts. Oikein kunnon iso PLÖRRRRTS. Tämän kaltaisia ääniä onomatopoeettisesti kuvailtuna. Kunnes yhtäkkiä mukaan tuli myös rikkoutuvan lasin ääniä ja kuin jotain kovaa olisi heitetty hissien metalliovia päin. Huuto vain jatkui. Puin nopeasti päälle, siltä varalta (hyvin ennakkoon ajateltuna), josko vaikka virkavalta tulisi haastelemaan kohta oven taakse asian tiimoilta. Saman aikaan huuto-orkesteri jatkui asunto-oven ulkopuolella, mutta tällä kertaa kerrosta alempana.

Pian huutelijat tuli takaisin, ja toi mukanaan oudon raapivan äänen. Kuulosti siltä, niin kuin seinä raavitaisiin liidulla tai kynsillä, kuten olin aikaisemman naapuririkokemuksen aikana kuulostellut. Huutoäänien lokalisoituessa oman oven taakseen, huomasin huutajan äänestä päätellen olevan, taas jostain kumman syystä, naispuolinen ihminen. Aivan kuin minulla olisi jokin yliluonnollinen kyky törmätä aina kauniimman sukupuolen eksentrisimpään edustajakuntaan arkeni lomassa. Taas huutaja juoksenteli käytävässäni, ajoittain hieman korisevaa ääntä päästellen, haukkoen henkeä hieman samalla haukkuvalta koiralta kuulostaen, sekä kiroillen joko espanjaksi tai portugalsiksi jotain.

Varustaudin siihen, että pitää mennä kohta oikeasti auttamaan, vaikkakin suomessa auttajan palkka on usein ahdistelu, väkivaltaisuus tai muuten vaan maineenmenetyssyyte, kun elämme oikeusvaltiossa. Raotin asunto-oven, kun huutelijat poistui kauemmas rappuja pitkin alaspäin, ja alakerrasta kuului auktoriteettiseltä kuulostava naisen huuto: "NYT VITTU LOPETA", jonka jälkeen oli hetken hiljaista ja kuului nyhkytystä. Raottaessani ovea, huomasin, että käytävän perällä olevien palo-ovien kautta oli käytävän perälle tullut poliisi, joka komensi minut pysyttelemään asunnossani vielä hetken aikaa. Hän lisäsi myös tilanteen olevan täysin hallinnassa. Tottelin tätä esivaltamme edustajaa, kuten kuuliaisien kansalaisien kuuluukin.

Muutaman minuutin kuluttua poistuin vihdoinkin asunnostani, kun kuulin alaovien paukkuvan voimakkaasti. Tällä välin, oli rappukäytävään ilmestynyt lukuisia JYY palveluiden siivoojia, jotka siivosivat suurinta sotkua, minkä olen eläessäni kortepohjassa nähnyt. Erilaisia kuivaukia, jääkaappitavaraa, petivaatteita, naisten vaatteita, ulostetta, lasinsirpaleita, rikottuja hehkulamppuja, aterimia... Kaikkea tällaista oli levällään useassa kerroksessa, kun kävelin alas kohti ulko-ovea. Kolmannen kerroksen käytävälle hylätyn piirongin päällä oli iso, keltainen sitruuna, johon oli kirjoitettu kynsilakalla SOL. Tämä oli brutaalisti lävistetty taidetussilla, ja hedelmälähää ja mehua oli valunut makaaberiksi lammikoksi 1970-luvun lastulevypiirongin päälle.

Pohjakerroksen erään hissien ovien vieressä olevan, asunnon ovi oli karmeiltaan irti, ja sisällä oli kookas poliisimies, ehkä sama johon törmäsin aiemmin rappukäytävässä, taskulampun ja radiopuhelimen kanssa. Hän oli keskittynyt kuuntelemaan puhetta radiopuhelimesta korvanappinsa kautta. Hänen toverinsa tuli peremmältä aivan tuusan nuuskaksi hulistusta asunnosta kohti ulko-ovea, samalla kun puhui radiopuhelimeen hetken kuluttua, kädessään lääkepakkaus.

"Joo oli täällä jotain lääkkeitä, mutta nää on mennä vanhaksi 2013. Joo, selvä."

Huomattuaan minut käytävässä, poliisimiehet pistivät vähäeleisesti asunnon välioven kiinni, ja jäivät sisälle jatkamaan rikospaikan tutkimustyötään. Kävellessäni uteliaisuudenpuuskassa pihalle, huomasin siellä yhden, yksinäisen pelastuslaitoksen ambulanssin, joka lähti keikkuen liikenteeseen ilman hälytysvaloja ravintola Rentukan edestä. Lumisessa maassa oli muutama pieni veripisara siinä kohti, mistä ambulanssi oli lähtenyt. Rentukan vieressä oli myös kaksi poliisiautoa, sekä yksi rotevan, mutta sievän näköinen mustahiuksinen naispoliisi, joka puhalteli vesihöyryä suustaan kylmään pakkasilmaan, hieroen samalla hansikoituja käsiään yhteen, ilmeisen, raskaan työtaakan suorittaneen oloisena. Minulta meni loppupäivä hahmottaessa, mihin helvettiin olin juuri herännyt yöniltäni noin kello kymmenen aikaan tuona harmaana talviaamuna.

Ja mitä tapahtui SOL sitruunalle? Se jatkoi virumistaan tuon piirongin päällä lähes puolentoista kuukauden ajan, kunnes vihdoinkin tartuin tuumasta toimeen, ja kävin heittämässä sen roskikseen. Vaikka minua haukutaankin joskus rasistiksi, fasistiksi ja ilkeäksi ihmiseksi, olin kuitenkin

Idea pulpahtaa päähäni: Katsotaan porukalla historiallisaiheisia elokuvia ja puhutaan niistä paskaa. Opiskelijatoverille kehuskelee katsoneensa aikoinaan vuosikursilaistensa kanssa Galigulan, joka on ilmeisesti jonkin vähän kovemman sortin aikuisviihdettä.

TOSIN(V)ENTURES

Sen enempää miettimättä viestitän ideasta yhdistyksen FB-sivulle. Tarkoituksena on katsoa yhden päivän aikana katsoa historiallisaiheisia elokuvia Tone-huoneella. Idea saavuttaa suosiota erityisesti vanhempien tosinisten keskuudessa. Fukseista vain yksi pitää ideasta, mutta hepä ovat muutenkin syntyneet vloggaajien ja tubettajien aikakaudella.

Välittömästi alkaa myös katsottavien elokuvien arvuuttelu.

Vaihdit ja tärkeä nosto joo! Eika sulta löytynyt kaikki Pekka ja Pätkä leffat? Olen ainakin osa suomalaista kulttuurihistoriaa
17. lokakuuta kello 14:38 • Tykkää • 3

Pekka ja Pätkä kolmannessa valtakunnassa...
17. lokakuuta kello 14:39 • Tykkää

Pekka ja Pätkä neekereinä kolmannessa valtakunnassa
17. lokakuuta kello 14:41 • Tykkää • 2

Mustan Mannerheimin jälkeen voitaisiin julkaista myös Neekerit Pekkana ja Pätkänä.
17. lokakuuta kello 14:47 • Tykkää • 2

Pekka ja Pätkä neekerit-Mannerheimina
17. lokakuuta kello 14:51 • En tykkääkään • 3

Lopulta suuri päivä koittaa. Saavun paikalle klo 9.56. Järjestöhuoneella ovat paikalla ai-noastaan yhdistyksen puheenjohtaja ja rahastonhoitaja, joista kumpikaan ei aio jäädä katsomaan elokuvia.

Alkuinnostuksen nostattama kusi valuu listien päästäni jalkoihin. Fiilikseni nostattamiseksi laitan pyörimään jalkapallohistorian kauneimpien maalien (niinQ laukausten ynnä muiden pukkaisujen, ei niiden kehikoiden) kollaasin.

Riemuksemme paikalle pelmahtaa Fanny elokuviansa kanssa. Olen iloinen, että läsnä on viimein henkilö, joka on saapunut paikalle päivän varsinaisen tarkoituksen vuoksi. Alamme pähkäillä päivän ensimmäistä elokuvaa.

Klo 10.45 aloitamme ensimmäisen elokuvan: Brasilian pojat. Elokuva kertoo Brasiliaan paenneesta tohtori Mengelestä, jolla on takakannen mukaan "pirullinen suunnitelma". Varsinaista pseudohistoriaa siis.

Katselijoita on kolme, mikä on enemmän kuin yksi tai kaksi ja vähemmän kuin neljä.

10.45-12.55: Brasilian pojat

Elokuvasa esiintyy Poliisiopiston Mahoneyn näyttelijä kuusi vuotta ennen kuin hän oli ensimmäistä kertaa Mahoney! Järisyttävää. Seuraavana tuttu hahmona on natsi India-

na Jonesista, joka on natsi tietysti tässäkin. Myöhemmin näyttämölle ilmestyy toinenkin Indiana Jonesissa esiintynyt näyttelijä, joka näyttää Juho Soinilta.

Palmujen katveessa sijaitsevassa talossa nainen lakaisee lattiaa rinnat paljaana. En tiedä miksi, onneksi muut tietävät.

"Pakko saada yhdet tissit näkyviin."

"Ja sitten valitaan tollaset kuumavesipullot."

Elokuvan edetessä selviää, että Mengelen piirullinen suunnitelma on ilmeisesti tappaa 94 iältään 64-vuotiaasta miestä useassa maassa. Siinä sivussa hän muuttaa poikien silmien värejä sinisiksi.

"Tolla pojalla on samanlainen tukka kuin Joelilla!"

Miikka kysyy Janilta elektronisen laitteen välityksellä, kertooko elokuva brasilialaisesta vahauksesta. Elokuva saa aivan uusia ulottuvuuksia.

Elokuvan puolivälin tienoilla väkijoukko Tonella kasvaa. Filmi itsessään menee yhä kummallisemmaksi. Lopulta selviää, että Mengelen tavoitteena on kloonata Hitler. Tässä

pirullisessa tavoitteessa tohtori on ilmeisesti toistuvasti onnistunutkin, sillä samannäköisiä sinisilmäisiä poikia heiluu ruudussa jatkuvasti.

Jossain vaiheessa paikalle saapuu JPG, joka haukkuu kaikki leffat. Hän toteaa elokuvan olevan täydellinen silloin, kun siinä on tissejä, helikoptereita ja räjähdyskoneita.

Itse filmissä seuraa useita hämmentäviä kohtauksia, joissa selitetään geenijuttuja ja kloonauksia. Lopuksi koirat raatelevat Mengelen. Päräyttävää.

Pidämme lounastauon, jonka jälkeen jatkamme klassikkojen klassikolla.

13.15-14.45: Casablanca

Useiden Oscareiden voittaja kertoo rakkaudesta. Ja sodasta. Mistä nyt lieeneekään. Humphrey Bogartin tullessa kuvaan Peksi toteaa:

"Siinä on ehkä kovin jätkä ikinä. Vetää vaan sitä norttia"

Fanny on euforian vallassa.

"Mulla on tosi onnellinen olo. Ehkä se todellisuus kohta iskee, mutta mä nautin tästä"

Osaa katsojista Casablanca hämmentää. Hanna on aiemmin selittänyt, että Bogart joutui pienen kokonsa vuoksi seisomaan välillä laatikon päällä näyttääkseen vastaanäyttelijäänsä Ingrid Bergmania kookkaammalta.

"Mä en edes tiedä kuka tuo on."

"Kellä on laatikko?"

"Ehkä sille on aseteltu niitä laatikkoja jalkojen alle, kun se kävelee."

Tunnelma on suorastaan harras. Joudumme pitämään pissatauon, sillä kukaan ei halua menettää sekuntiakaan. Tunteetkin pääsevät valloilleen.

"Thanaa, alkaa itkettää."

"Minäkin haluan Pariisiin tuollaisen miehen kanssa."

"Noiden miesten pitäisi mennä yhteen ja jättää toi nainen."

Pohdimme, millainen olisi Casablancan pornoversio. Kuin tilauksesta paikalle saapuu Joel, joka esittelee meille pussinsa sisältöä.

"Tää on Jonin pihvi. Ihan kunnon pihvi. Tarina on pitkä ja harras."

Emme ymmärrä, mutta nauramme.

Elokuvasa on laulukohaus, jossa saksalaiset ja ranskalaiset laulavat kilpaa.

"Täähän on niinku kuorosota saatana."

Elokuva päättyy. Ennen siirtymistä seuraavaan viihdytämme itseämme katsomalla Ben Hurin rummutuskohtauksen. Seisomme sotilaallisesti, arvostamme rummun voimallista kuminaa. Rummutus kaikuu korvissamme iäisyteen.

Kaipaamme jotain kevyempää.

15.15-17.55: Django Unchained

Quentin Tarantinon westernissä veri roiskuu ja mäiskähtää vasten kasvojamme. Eräs katsoja ohjaa Tarantinon eittämättä hieman epärealistisen splatter-fetisismin arkipäiväämme.

"Miettikää, jos Tarantino kuvais jossain sen elokuvassa menkkoja."

Niin. Miettikää.

Elokuvan varsinainen juoni ei etene ensimmäisen tunnin aikana lainkaan. Huomiomme kiinnittyy Christoph Waltzin hammaslääkäri/palkkionmetsästäjä-hahmon hevoskärryihin, joiden katolla heiluu iso hammas.

"Tuossa päällä on se Sannin hammas, joka vedettiin!"

Väite toistuu kolmesti lyhyen ajan sisään eri tosinistien huomioimana. Kyse on selvästi kansallisesta traumasta.

Elokuvan edetessä ja iltapäivän pimentyessä monet jättävät joukkomme. Eräs kunnioitettu ja ansioitunut tosinisti heiluttaa lantiotaan tehdessään lähtöä. Onneksi syykin selviää.

"Mitä sä teet?"

"Naksautan mun polvet."

"Näyttää siltä kuin yrittäisit saada stringit pyllyvaostas."

Sitä se koko päivän istuminen teettää. Lopultakin ruutuun ilmestyy Samuel L. Jackson.

"Tuo näyttää ihan Bostoninterrieriltä!"

Ja lopuksi on meitä vain kolme, joka on lu-

vun yhdeksän neliöjuuri ja saman verran kuin aloittaessamme. Tone hiljenee, mutta elokuva jatkuu. Pohdimme lopettamistakin (koska olisihan sitä kai ihmisellä parempaakin tekemistä), mutta päätämme jatkaa urhoollisesti päätökseen saakka.

Uskomme on jo melkein mennyt, mutta hämmätykseksemme elokuvassa räjähtää kikkeli! Luulisi JPG:llekin kelpaavan.

Klo 17.45 amanuenssi yrittää sulkea järjestöhuoneen oven ja toteaa: "Mitä täällä kuuluu?"

Ei siis "mitä täällä tapahtuu?" tai "mitä teille kuuluu?", vaan jotain siltä väliltä. Onneksi elokuva päättyy ennen kuin mekin alamme puhua aivan kummia.

Artikkelissa esiintyvien henkilöiden nimet on muutettu. Tai sitten ei.

Tämän kronikan laati Antti Jørgensen puheenjohtaja Vallisen ollessa Tosineen käs-kynhaltijana

Tuntemattoman opiskelijan muistolle – kun lippu oli puolitangossa

Eräänä päivänä saapuessani yliopistolta takaisin rakkaaseen opiskelijayksistöön, oli muumitalon, eli siis kaikkien asukkaiden yhteisen tupakkikatoksen, ja jonkinlaisen kortepohjan asukkaiden pikkuparlamentin viereinen lipputanko koristettu lipulla. Kyseessä ei ollut minkäänlainen juhlapäivä, eikä wikipedia tai iltapaskakaan tietänyt kertoa minulle, että tänään pitäisi liputtaa jonkun vuoksi. Tämän lisäksi lippu oli jätetty puolitankoon.

Puolitankoon nostettu lippuhan on perinteen tapa taloyhtiössä kunnoittaa asukasta, joka on menehtynyt joko onnettomuuden, sairauden tai oman käden kautta. Tämän varmaan kaikki meistä tietävät. Ihmettelimme puolitangossa ollutta lippua hetken aikaa ystäväni, Unkarilaisen tupakkimiehen kanssa, kunnes tulimme siihen tulokseen, ettei se ollut jäänyt puolitankoon vahingossakaan. Lopulta päivän päätteeksi joskus 20 aikoihin huoltomiehet kävivät ottamassa lipun pois tangosta.

Muistan tuosta päivästä myös sen, että samaisena päivänä oli tapahtunut jossain päin suomea autokolari, jossa menehtyi nuori ihminen. Se oli myöskin Iltapaskan sivuilla. Pohdiskelimme hetken, olisiko kyseinen 19-vuotias kuljettaja sitten ollut joku meidän suuren opiskelijayhteisömme jäsenistä, tai kenties jonkun perheasunnossa asuvan pariskunnan toinen puolisko. Asia jäi kuitenkin pyödälle, sillä kortepohjan kotisivuilla ei ilmoitettu asiasta yhtikäs mitään, vaan 1970-luvun hengessä tämä tragedia painettiin villaisella. Solidaarisuus ja huolestumissyistä, olisin kyllä itse webmasterina laittanut pienen tiedotteen, kunnioittaakseni nuoren vainajan maallista aikaa parissamme, ja ker-tonut tilanteesta lyhyesti kanssa-asukkaille. Mutta ehkä meille opiskelijoille ei tarvits-tämmösiä sitten kertoa, tiedä häntä.

Lepää rauhassa, tuntematon Kortepohjalainen. Nimesi on jäänyt historian hämärään, mutta tekosi ovat ikuisia.

Kortepohja Noir tarinat kirjoitti Severi Pihlainen